

sen omfatter også sekretariatsopgaverne for fællesrådet.

Råstofdirektoratet under landsstyret vil i lighed med den hidtidige Råstofforvaltning for Grønland være til rådighed for både hjemmestyret og staten som et fælles administrativt/fagligt system, der dels skal medvirke til at udarbejde grundlaget for de dansk/grønlandske politiske drøftelser, herunder materiale til fællesrådets drøftelser, dels skal varetage gennemførelsen af de fælles beslutninger, der træffes af regeringen og landsstyret som resultat af disse drøftelser. Råstofdirektoratet vil blive organiseret og afgrænset i forhold til hjemmestyrets øvrige administration på en måde, der giver begge parter i råstofordningen mulighed for fuld indsigt i direktoratets virksomhed med hensyn til bevillinger, personale, opgavevaretagelse m.m. Chefen for Råstofdirektoratet udnævnes af Grønlands Landsstyre efter aftale mellem regeringen og landsstyret.

Hjemmestyrets hidtidige rettigheder og beføjelser i forhold til RFG vedrørende adgang til fuld indsigt i forvaltningens virksomhed m.v. forudsættes efter opgaveoverførelsen i uændret omfang at gælde for staten i forhold til Råstofdirektoratet under landsstyret.

Til nr. 4, 5 og 8

De her nævnte forslag vedrører overførelse af forvaltningen på råstofområdet inden for råstofordningens rammer fra miljø- og energiministeren til landsstyret. Denne overførelse omfatter ligeledes kompetencen med hensyn til dels meddelelse af tilladelser i henhold til råstofloven, dels myndighedsbehandlingen af rettighedshaveres virksomhed på grundlag af tilladelse.

Forslaget om overførelse af forvaltningen af råstofområdet til landsstyret vil indebære, at det overordnede politiske ansvar for varetagelsen af de forvaltningsmæssige opgaver inden for råstofordningen ikke længere vil påhvile miljø- og energiministeren, men landsstyret. Dette gælder bl.a. behandlingen af ansøgninger om tilladelser i henhold til råstofloven og forhandlinger med ansøgere samt myndighedsbehandlingen af rettighedshaveres virksomhed. Myndighedsbehandlingen omfatter især godkendelsesprocedurer, tilsyn, rapportering og monitorering samt i nogle tilfælde baggrundsundersøgelser.

Som anført vil staten have adgang til fuld indsigt i Råstofdirektoratets virksomhed. Landsstyret har imidlertid med hensyn til forvaltningsopgaverne det fulde økonomiske, politiske og juridiske ansvar og således også instruktionsbeføjelserne i disse henseender

over for Råstofdirektoratet. Miljø- og energiministeren har således ingen instruktionsbeføjelser over for landsstyret ved dettes forvaltning af råstofområdet. Miljø- og energiministeren vil blandt andet på den baggrund ikke kunne drages til ansvar for landsstyrets forvaltning af råstofområdet.

Som anført i de almindelige bemærkninger indebærer råstofordningen, at alle beslutninger vedrørende de væsentlige dispositioner på råstofområdet træffes af regeringen og Grønlands Landsstyre i fællesskab og i alt væsentligt på grundlag af drøftelser i og indstillinger fra det dansk/grønlandske Fællesråd vedrørende Mineralske Råstoffer i Grønland. Denne fælles beslutningskompetence og dermed en vetoret for begge parter omfatter dels fastlæggelsen af de overordnede målsætninger og principper, som tilsammen udgør en råstofpolitik, dels en række konkrete dispositioner af væsentlig karakter. Disse vil typisk være meddelelse af forundersøgelsestilladelser (§ 6), efterforskningsstilladelser (§ 7) og udnyttelsestilladelser (§ 7) samt godkendelse af samlede, konkrete planer for udnyttelsesvirksomhed (§ 10).

Forslaget om, at det fremover skal være landsstyret, der meddeler disse tilladelser inden for råstofordningens rammer, medfører ingen ændringer i den gældende fælles beslutningskompetence. Meddelelse af sådanne tilladelser og vilkårene heri samt andre dispositioner af væsentlig karakter vil således som hidtil forudsætte aftale herom mellem regeringen og landsstyret, jf. råstoflovens § 3. Miljø- og energiministerens ansvar i relation til indgåelse af aftaler med landsstyret om meddelelse af tilladelser i henhold til råstofloven og vilkårene i disse samt aftaler om andre dispositioner af væsentlig karakter på råstofområdet vil således være uændret.

For så vidt angår forholdet mellem regeringen og Folketinget vil Folketinget i overensstemmelse med sædvanlig parlamentarisk praksis kunne gøre et ansvar gældende over for regeringen i relation til miljø- og energiministerens udøvelse af den statslige del af den fælles beslutningskompetence på råstofområdet gennem indgåelse eller ikke-indgåelse af aftaler med landsstyret.

Den lovgivningsmæssige kompetence på råstofområdet vil som hidtil ligge hos Folketinget. Landsstyret kan dog i henhold til § 24 i råstofloven med respekt af lovgivning, hvorved kompetence er henlagt til andre myndigheder, fastsætte nærmere forskrifter for udførelse af virksomhed omfattet af forundersøgelser-, efterforsknings- og udnyttelsestilladelser.